

E D I T U R A   S C R I P T U M®

VÂNĂTOAREA DE LEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ELDREDGE, JOHN

Vânătoarea de lei / John Eldredge, Sam Eldredge. - Oradea: Scriptum,
2016

ISBN 978-606-8712-21-5

I. Eldredge, Sam

821.111-97=135.1

VÂNĂTOAREA DE LEI

GHIDUL ÎNCERCĂRILOR
CU CARE SE CONFRUNTĂ TINERII BĂRBAȚI

JOHN ELDREDGE
& SAM ELDREDGE

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Killing Lions
A Guide Through The Trials Young Men Face
© 2014 John Eldredge and Samuel Eldredge. All rights reserved.
Published by arrangement with Thomas Nelson
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul:
Vânătoarea de lei
Ghidul încercărilor cu care se confruntă tinerii bărbați
de John Eldredge și Samuel Eldredge

© 2016 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428, Tel./Robot: 0359-412.765
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, toate citatele biblice folosite sunt traducerea D. Cornilescu.

Citatele biblice notate cu MSG sunt preluate din traducerea The Message.

Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.

ISBN 978-606-8712-21-5

Tiparul executat în U.E.

Pentru Susie, care a crezut în mine înainte să cred eu însumi.

— Sam

Pentru Sam, Blaine și Luke, care au fost niște deschizători de drumuri pentru tinerii care călătoreau împreună cu ei și care se străduiau să-i urmeze. Voi sunteți miza mea.

— Tata

Pentru tinerii ale căror vieți au contribuit la făurirea acestei cărți, dar și pentru tinerii ale căror vieți vor fi făurite de cartea aceasta.

— John și Sam

Cuprins

Mulțumiri.....	11
Despre autori	13
Prefață	15
unu Ce urmează după facultate?.....	19
doi Cecuri care flutură.....	39
trei Cartea iubirii.....	57
patru Schimbarea scenariului după care trăim	67
cinci Înapoi la dragoste, sex și femei	83
șase Decizii, decizii	99
șapte Lupta pentru supraviețuire.....	113
opt Câteva întrebări despre Dumnezeu.....	131
nouă Coliziunea intimității	151
zece Alergând spre necunoscut.....	163

Ce urmează? Încotro mă îndrept din acest punct?	183
Rugăciunea zilnică	185
O rugăciune pentru călăuzire	189
O rugăciune pentru vindecare sexuală	193

„Aduagă la lucrul acesta și faptul că era, în parte, un tânăr al vremurilor noastre, adică cinstit prin natura lui, unul care solicita adevărul, care-l căuta și care credea în el, cerând, în numele acestei credințe, dreptul să participe la el cu toată puterea sufletului său; pretinzând acțiuni imediate, cu o dorință neabătută de a sacrifica totul pentru acele acțiuni, inclusiv viața. Însă, din nefericire, acești tineri nu înțeleg că în multe cazuri sacrificarea vieții este, probabil, cel mai facil dintre toate sacrificiile, în timp ce sacrificarea, de exemplu, a cinci sau șase ani din viața lor tânără și debordantă pe altarul unor studii grele și dificile pe altarul educației, cu scopul de a crește înzecit puterea de care dispun pentru slujirea adevărului și realizarea acelor acțiuni pe care le iubesc și pe care s-au decis să le realizeze, ei bine, un astfel de sacrificiu se află de multe ori dincolo de tăria multora dintre ei.“

— Fiodor Dostoievski
Frații Karamazov

Mulțumiri

Le mulțumim agenților noștri Curtis și Sealy Yates, editorului nostru, Joel Miller, lui Brian Hampton și echipei de la Thomas Nelson.

Despre autori

John Eldredge este autorul a numeroase cărți remarcabile, printre care *eu, Femeia și eu, Bărbatul*. El este, de asemenea, director al misiunii Ransomed Heart [Inimi Răscumpărate], o lucrare dedicată reabilitării oamenilor prin dragostea lui Dumnezeu. Are un master în consiliere, obținut la Colorado Christian University, și susține conferințe în jurul lumii, adesea însoțit de fiii săi. John și soția lui, Stasi, locuiesc în Colorado.

Sam Eldredge și-a început cariera scriitoricească în clasa a doua, cu un eseu memorabil despre pinguini. A absolvit facultatea de limbă și literatură engleză și lucrează, în prezent, la o revistă on-line pentru bărbați. Printre preferințele lui, dincolo de muzică și poezie, sunt mersul cu motocicletă, navigația și aventura împreună cu soția sa, Susie.

Prefață

În vara anului 2012, la un an după terminarea facultății, m-am văzut dintr-odată copleșit de o sumedenie de probleme. Când am schimbat munții din Colorado cu plajele din California pentru a merge la facultate, am făcut lucrul acesta fără să cuget prea mult. Îmi plăcea clima caldă, campusul universității arăta bine și simțeam nevoia să ies de sub epitropia individului care fusesem în casa părinților mei. Majoritatea deciziilor mele din anii respectivi fuseseră luate oarecum impulsiv. *Îmi place ceea ce-mi oferă acest lucru? Da, și prin urmare îl voi face.*

A venit apoi momentul absolvirii. După primele câteva luni de euforie pe care mi le-au adus libertatea și gândul că nu mai depindeam de nimeni, m-am văzut bătând pasul pe loc. Sărisem în partea mai adâncă a piscinei, adică trecusem de douăzeci de ani, și înotam oarecum în cerc, incapabil să pornesc într-o direcție anume. În fiecare săptămână, viața devenea din ce în ce mai complicată, iar de capacitatea mea de a alege direcția corectă se alegea praful. Adevărul era că înghițeam apă.

Asemenea majorității tinerilor pe care-i cunosc, vreau și eu să fiu autonom. Vreau să lupt pentru a-mi urma calea și pentru a-mi împlini visurile. Vreau să le știu pe toate și să nu cer niciodată ajutorul nimănui. Acesta este modul în care majoritatea celor pe care-i cunosc abordează începutul vieții adulte – pe cont propriu, fără să ceară vreodată ajutorul cuiva, rătăcind în toți acești ani și pretinzând că o duc mult mai bine decât o duc de fapt.

Probabil, mie mi s-a terminat combustibilul mai repede; sau poate mi-am dat seama că nu trebuia să înaintez de unul singur dacă nu doream lucrul acesta. Indiferent de motiv, într-o bună zi m-am oprit și l-am întrebat pe tatăl meu dacă am putea discuta despre felul în care evoluau lucrurile în viața mea. Au urmat convorbiri telefonice săptămânale, în timpul cărora ne afundam împreună în noianul luptelor mele și căutam soluții; erau conversații de care nu toți tinerii au parte, dar de care, fără îndoială, toți avem o nevoie disperată. Cartea aceasta este rezultatul acelor convorbiri; este încercarea noastră de a creiona acest proces spre binele tău.

Povestea pendulează între anii de facultate și perioada imediat următoare; se referă la descoperirea unei cariere cu sens, la curțarea unei tinere domnișoare, la căsătorie și la urmărirea visurilor mele. Niciunul dintre lucrurile acestea nu a fost fabricat. Întrebările sunt reale, îndoielile sunt reale și soluțiile sunt reale. Interacțiunea dintre tată și fiu este și ea reală.

Cu puțin timp în urmă, am citit un articol despre un tânăr maasai care a venit în Statele Unite pentru studii universitare și apoi doctorale. Înainte de sosirea lui în lumea occidentală, tânărul luptător ucisese un leu, încercând să-și protejeze satul și vitele. Practica aceasta este adânc înrădăcinată în tradiția lor, anume ca tinerii bărbați să înfrunte și să biruiască leul care le atacă vitele, înarmați fiind doar cu o sulită. Tânărul acesta a fost grav rănit, după cum era de așteptat. Însă, după ce l-a ucis pe prădător, a fost privit ca un erou și ca un conducător. Nu cred că vreun examen de licență sau vreun interviu în vederea obținerii unei slujbe l-ar putea speria prea tare pe un bărbat care poartă pe pieptul său amprenta unui leu.

Ceva din povestea aceasta a vorbit adâncurilor sufletului meu,

ceva legat de faptul confruntării cu o provocare adevărată, cu una în care victoria este departe de a fi sigură și în care să biruiești în ciuda acestui lucru. Asta m-a făcut să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi reușit în cea mai grea dintre încercările mele. Aș fi pășit oare mai semeț sau aș fi avut mai multă încredere în acest viitor nesigur? Nu pot să cred decât că, dacă mi-aș fi doborât și eu leul meu, n-aș fi înaintat acum printre tufișuri, având de partea mea doar telefonul celular.

Vă oferim, așadar, această carte ca pe un fel de mărturisire, ca pe o invitație și ca pe un manifest destinat acestei generații.

Este mărturisirea mea, sper însă ca, prin relatarea ei, să-ți poți da și tu seama că te confrunți cu aceleași întrebări. Este invitația pe care ți-o adresăm să ni te alături în călătoria noastră, pentru a fi și tu un fiu care primește sfaturi din partea tatălui său ori un tată care învață ce trebuie să-i spună fiului său. Este un manifest pentru o generație care se ridică și care nu știe cum să înceapă vânătoarea de lei și nici în spatele căror fețe se ascund astăzi leii cu care ne confruntăm. Cu puțin ajutor, credem că și tu vei reuși să fii omul care dorești să fii, omul de care lumea are nevoie.

Sam Eldredge
Minneapolis, Minnesota

unu

Ce urmează după facultate?

*Deodată simți că putea privi lumea, fie ca o biată victimă a unui hoț,
fie ca un aventurier în căutarea unei comori. „Sunt un aventurier în
căutarea unei comori”, gândi, înainte de a cădea frânt de somn.*

—Paulo Coelho, *Alchimistul*

Nu prea îmi place să-mi aduc aminte de prima mea slujbă. Probabil pentru că mi-e jenă.

Aveam douăzeci și doi de ani. Cerneala încă nu se uscaseră pe diploma mea de la facultate – care mi-a fost înmânată, așa putea adăuga, de o școală de prestigiu de pe Coasta de Vest – când m-am alăturat forței de muncă în calitate de profesionist... curier. Unele companii importante angajează oameni pe post de iepuri. (Am oarecum sentimentul că oamenii aceștia sunt cei a căror importanță e ceva mai ne semnificativă decât cea a cărților de vizită.) Mi-am găsit slujba pe Craigslist* la categoria „alergători” și m-am gândit să o iau la fugă.

M-a descurajat nu faptul că slujba aceasta mă solicita prea mult, ci uluitoarea ei trivialitate. O să-ți dau ca exemplu lista

---

* Website cu anunțuri publicitare împărțite pe categorii – n.trad.

zilnică de sarcini din partea familiei (foarte) bogate care îmi semna cecurile:

- Să cumpăr o navetă de Cola dietetică,
- trei navete de Perrier cu lămâie,
- douăsprezece porții de unică servire AvoDerm pentru pisici (fără aromă de creveți sau de ficat. Pisica lor, Taco, mă trimisese deja de multe ori înapoi la magazin ca să înapoiez pliculețele cu sus-numitele arome; și, totuși, cum să pui unei pisici numele de Taco?*),
- opt litri de apă distilată,
- iaurt grecesc simplu,
- biscuiți Milton,
- masa de prânz pentru personalul compus din optsprezece persoane, achiziționată de la un fast-food local. (După ce s-a verificat de trei ori dacă salata lui Angie conține semințe de floarea soarelui și dacă s-a adăugat și cocteilul de fructe personalizat al lui Lynn; toate acestea cu sosurile respective.),
- să pun pachetele la poștă și să duc o ladă cu vin la casa din oraș a unuia dintre cei din conducere.

Mă simțeam ca o glumă. Primele slujbe sunt într-adevăr infame. Toți se plâng de ele, ca niște adolescenți cuprinși de angoasă. În timp ce conduceam prin oraș, schimbând canalele la radioul din mașină de-a lungul unor ore care păreau fără sfârșit, n-am avut ce altceva să fac decât să mă întreb *ce aveam de gând cu viața mea*. Prietenii mei, care luaseră drumul afacerilor, au ajuns să lucreze pentru agenții de publicitate sau firme de contabilitate; unul dintre ei lucra pentru o companie nou înființată. Un fost coleg, care avusese ca specialitate limba și literatura engleză, răspundea de recepția unui hotel de lux, pentru ca Paris Hilton să se poată ocupa de hobby-ul ei, acela de a fi DJ. În serile de vineri însă, când ne adunam în jurul mesei la Dargan**, rămâneam cu impresia că „atot-înțelepții” absolvenți ai școlilor de afaceri nu o duceau nici ei mai bine decât mine. Erau și ei dezamăgiți.

* Mâncare mexicană – n.trad.

** Restaurant cu specific irlandez – n.trad.

Sfârșitul de săptămână trecea în galop, iar eu mă întorceam, în fiecare zi de luni, la slujba mea îndobitocitoare, ca să-mi pot plăti chiria și alimentele, pentru ca astfel să mă pot întoarce iarăși la muncă, pentru a-mi plăti din nou chiria și alimentele. Îmi simțeam viața prinsă într-un vârtej; era testul înotului în cercuri, care-mi asigura accesul la băltoaca vieții adulte.

Probabil că povestea ar trebui să înceapă cu al doilea an de facultate, o perioadă în care mai ciripeau încă păsărelele, soarele strălucea în fiecare zi și toți râdeam cu multă ușurință. În anul respectiv, ni s-a cerut să ne alegem specializările. Decizia aceasta părea un fel de reluare a Zilei Meseriilor* – când fiecare elev spune ce dorește să devină când va crește mare. Eu am ales filologia, pentru că iubesc povestirile și creativitatea; și pentru că doresc să devin scriitor. Îmi este încă greu să fac față reacției pe care o au oamenii atunci când le spun care este specialitatea mea: „Aa” – rostit întotdeauna cu intonația cuiva care aude vești rele – „și ce-o să faci tu cu *treaba asta*?” Simt și eu în acele momente nevoia de a da replica: „Ce zici despre posibilitatea de a nu-mi petrece restul vieții într-un birou, mercenarule?” Acum însă, după doi ani, nu-mi este la fel de ușor să mă conving nici chiar pe mine însumi de faptul că am luat decizia cea mai bună. Mă întreb: *Oare chiar mi-am pierdut tot timpul petrecut la facultate? Tată, tu ce zici?*

Absolventul unui Master în Management care mi-a șters masa la restaurant în această seară și tânărul licențiat în arhitectură care m-a ajutat să-mi găsesc ceva la librăria Barnes & Noble își pun și ei aceeași întrebare. Așadar, marea bătălie trebuie să înceapă fără întârziere: bătălia pentru inima ta, bătălia de a găsi o viață care să merite trăită, bătălia de a nu-ți *pierde* cumpătul în timp ce descoperi viața care merită trăită.

Așadar, inspiră adânc și fă un pas înapoi de pe marginea prăpastiei. Orice pas în necunoscut creează de obicei, la început, impresia căderii în gol. Îmi amintesc și eu impresia respectivă. Facultatea este o fază

* În sistemul american de educație, există zile special desemnate, în care învățătoarea discută cu copiii despre diverse meserii – n.trad.